

РЕШЕНИЕ

№ 648

гр. Враца, 04.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВРАЦА, VII ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на пети октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Калина Хр. Христова

при участието на секретаря Наталия Мл. Петрова
като разгледа докладваното от Калина Хр. Христова Гражданско дело № 20221420101633 по описа за 2022 година

Производството е образувано по искова молба от И. Т. И., ЕГН *****, чрез адв. Н. И., против „Юробанк България“ АД, ЕИК 000694749, с която е предявен частичен иск с правно основание чл. 439, ал. 1 ГПК за признаване за установено, че ищецът не дължи на ответника сумата от 5 100 лева от главницата в размер на 8 008,14 лева, представляваща дължима главница по Договор за потребителски кредит № FL643973/20.06.2012 г., съставляваща вземане по изпълнителен лист от 12.07.2016 г., издаден по гр. д. № 1273/2016 г. по описа на РС – гр. Враца и въз основа на който е образувано изп. д. № 20161420400973 по описа на ДСИ при СИС при РС – гр. Враца поради изтекла погасителна давност.

В исковата молба се твърди, че ищецът имал качеството солидарен длъжник по Договор за потребителски кредит № FL643973/20.06.2012 г., сключен с „Юробанк България“ АД, като съгласно изпълнителен лист от 12.07.2016 г., издаден по ч. гр. д. № 1273/2016 г. по описа на РС – гр. Враца, бил осъден да заплати на ответната банка следните суми: сумата от 8 008,14 лева – главница по Договор за потребителски кредит № FL643973/20.06.2012 г., сумата от 963,31 лева – договорна лихва за периода от 20.04.2015 г. до 16.03.2016 г., сумата от 100,14 лева – наказателна лихва за периода от 20.05.2015 г. до 16.03.2016 г., сумата от 180 лева – нотариални такси за периода от 14.03.2016 г. до 16.03.2016 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от 21.03.2016 г. до окончателното изплащане, сумата от 185,03 лева – държавна такса и сумата от 664,57 лева – адвокатско възнаграждение. Заявява, че с изпълнителен лист от 27.09.2016 г., издаден по ч. гр. д. № 351/2016 г. по описа на ОС – гр. Враца ищецът бил осъден да заплати на ответника и сумата от 91 лева – разноски за въззивната инстанция.

Сочи, че по депозирана на 05.12.2016 г. молба от ответната банка било образувано

изп. д. № 20161420400973 по описа на СИС при РС - гр. Враца. Към 18.04.2022 г. задължението по изпълнителното дело е в общ размер на 11 504,16 лева, от които 8 008,14 лева – главница, 2 353,78 лева – лихви, 280,22 лева – разноси и 862,02 лева – такси.

Ищецът счита, че сумата не се дължи, тъй като е погасена поради изтичане на 5-годишна давност. Излага, че в молбата за образуване на изпълнителното дело ответникът е заявил искане за налагане на възбрана върху имуществото на ищеца, като такава не е била наложена. Следователно счита, че последното изпълнително действие е от 05.12.2016 г., а след него в продължение на 2 години не са извършвани валидно изпълнителни действия, поради което на 05.12.2018 г. е настъпила перемпция. Сочи, че новата давност започнала да тече от датата на последното извършено изпълнително действие. Счита, че давността по двата изпълнителни листа била изтекла към 05.03.2022 г., като предприетите срещу останалите длъжници по делото действия са ирелевантни по отношение на ищеца.

Предявява частичен иск, като иска да бъде постановено решение, с което да бъде признато за установено, че ищецът И. Т. И. не дължи на ответника „Юробанк България“ АД сумата от 5 100 лева, представляваща част от главницата в размер на 8 008,14 лева, съставляваща вземане по изпълнителен лист от 12.07.2016 г., издаден по ч. гр. д. № 1273/2016 г. по описа на РС – гр. Враца и въз основа на който е образувано изп. д. № 20161420400973 по описа на СИС при РС - гр. Враца поради изтекла погасителна давност.

В срока по чл. 131 ГПК по делото не е постъпил отговор от „Юробанк България“ АД.

Третото лице – помагач на страната на ответника „ЕОС Матрикс“ ЕООД счита, че искът е недопустим, а по същество неоснователен. Сочи, че на 27.03.2020 г. по силата на договор за прехвърляне на вземания /цесия/ „Юробанк България“ АД прехвърлило вземанията си, произтичащи от Договор за потребителски кредит № FL643973/20.06.2012 г., в полза на „Свети Георги Груп“ ЕАД, а след това по силата на договор за прехвърляне на вземания /цесия/ от 11.12.2020 г., „Колект БГ“ АД /с предишно наименование „Свети Георги Груп“ ЕАД/ ги прехвърлило в полза на „ЕОС Матрикс“ ЕООД, което дружество към настоящия момент е единствен кредитор по процесното вземане, което обуславя интереса му да встъпи като трето лице помагач на ответника. Счита, че с оглед описаните обстоятелства, искът по чл. 439 ГПК срещу цедента „Юробанк България“ АД е недопустим и производството следва да бъде прекратено. Прилага нарочно уведомление за сключения договор за цесия, което да бъде връчено на ищеца.

В случай че искът бъде приет за допустим, счита същия за неоснователен. На първо място заявява, че давността за вземането е прекъсната с депозирането на молбата от 05.12.2016 г. до ДСИ при РС – гр. Враца с искане за налагане на възбрана върху имуществото на ищеца, като бездействието на съдебния изпълнител да изпълни възложения му от вискателя изпълнителен способ не може да се тълкува в тежест на вискателя. Дори и да се приеме, че е настъпила перемпция, счита, че същата е без правно значение за прекъсване на давността. Единствената последица от същата е, че съдебният изпълнител следва да образува новото искане в ново изпълнително дело, но необразуването на такава с

нищо не вреди на кредитора, нито ползва или вреди на длъжника. На следващо място сочи, че чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК визира само пълното бездействие на кредитора, а не само спрямо един или друг от солидарните длъжници, т.е. срокът не тече самостоятелно за всеки от тях. Соци, че в процесния случай са налице парични постъпления и за вискателя не е бил налице правен интерес да прави искания за предприемане на принудителни изпълнителни действия. Искa се предявеният иск да бъде отхвърлен и да бъдат присъдени сторените в производството разноси.

Съдът, като взе предвид становищата и доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа следното:

Видно от изпълнителен лист от 12.07.2016 г., издаден по гр. д. № 1273/2016 г. по описа на РС – гр. Враца, ищецът И. е осъден да заплати на ответника „Юробанк България“ АД главница в размер на 8 008,14 лева по Договор за потребителски кредит № FL643973/20.06.2012 г.

Няма спор между страните, че въз основа на посочения изпълнителен лист е образувано изп. д. № 20161420400973 по описа на ДСИ при СИС при РС – гр. Враца.

Няма спор между страните, а и от изготвената от съдебния изпълнител сметка за размера на дълга към 18.04.2022 г. /л. 55/, може да се направи извод, че по отношение на ищеца не са предприети други действия, извън поисканата с молбата за образуване на делото от 06.12.2016 г. възбрана /факт, за който ищецът признава в исковата молба/, като възбрана обаче не е наложена.

Други относими доказателства не са ангажирани.

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

Предявен е частичен отрицателен установителен иск с правно основание чл. 439, ал. 1 ГПК за признаване за установено, че ищецът И. Т. И. не дължи на ответника „Юробанк България“ АД сумата от 5 100 лева, представляваща част от главницата в размер на 8 008,14 лева, съставляваща вземане по изпълнителен лист от 12.07.2016 г., издаден по ч. гр. д. № 1273/2016 г. по описа на РС – гр. Враца и въз основа на който е образувано изп. д. № 20161420400973 по описа на СИС при РС – гр. Враца поради изтекла погасителна давност.

С оглед твърденията на ищеца, искът е допустим. Предпоставка за допустимост на този иск, както предвижда чл. 439, ал. 2 ГПК, е ищецът да се позовава на факти, настъпили след приключване на съдебното дирене в производството, по което е издадено изпълнителното основание, като ищецът се позовава на погасяване на дълга по изпълнителния лист поради изтекла погасителна давност. Това твърдение представлява нов факт по смисъла на чл. 439 ГПК, настъпил след приключване на съдебното дирене в производството, по което е издаден изпълнителният лист от 12.07.2016 г. След като са наведени твърдения, че са налице последващи устните състезания фактически обстоятелства, които погасяват или изключват правото на принудително изпълнение, те са достатъчни да обосноват допустимост на иска с правно основание чл. 439 ГПК.

Осъществили ли са се твърдените факти и годни ли са те да изключат вземането на вискателя към длъжника, е въпрос по основателност на предявения иск, а не за неговата допустимост.

Третото лице помагач „ЕОС Матрикс“ ЕООД оспорва допустимостта на предявения иск, с твърдения, че вземането по процесния договор за потребителски кредит е прехвърлено в негова полза. Съдът намира за неоснователно възражението за липса на материалноправна легитимация на ответника. Не се твърди, длъжникът да е бил уведомен за сключените два последователни договора за цесия до подаване на молбата от „ЕОС Матрикс“ ЕООД за встъпване като трето лице помагач, към която е приложено уведомление за извършената цесия за ищеца. Съгласно чл. 99, ал. 4 ЗЗД, прехвърлянето има действие спрямо третите лица и спрямо длъжника от деня, когато то бъде съобщено на последния от предишния кредитор. В тази връзка в Решение № 160 от 04.07.2018 г. по т. д. № 1164/2017 г., ВКС, II т. о., се сочи, че в константната съдебна практика и в доктрината липсва спор относно действието на цесията по отношение на страните – прехвърленото вземане, в състоянието му към момента на сключване на договора, преминава от предишния кредитор /цедент/ към новия кредитор /цесионер/ към момента на сключване на цесионния договор. Съгласно разпоредбата на чл. 99, ал. 4 ЗЗД прехвърлянето има действие спрямо третите лица и спрямо длъжника от деня, когато то бъде съобщено на последния от предишния кредитор. Съобразявайки правната характеристика на цесията, както и съдебната практика по приложение на чл. 99, ал. 2 ЗЗД, съгласно която цесионерът придобива вземането в състоянието му към момента на сключване на договора за цесия, следва да се изведе извод, че съобщаването на цесията на длъжника по предвидения в закона ред не е елемент от фактическия състав на цесията. Въпреки това обаче договорът за цесия има действие спрямо длъжника след уведомяването му. Доколкото уведомяването в случая е настъпило в хода на висящ съдебен процес, образуван по иск с правна квалификация чл. 439 ГПК, предявен от длъжника, същото следва да се съобрази като факт от значение за спорното право, настъпил след предявяване на иска. При това положение делото продължава между първоначалните страни при съобразяване с чл. 226 ГПК, като аргументи в тази връзка се съдържат и в решение № 243 от 06.08.2017 г. по т. д. № 3501/2015 г., ВКС, I т.о.

За настъпилото частно правоприемство ищецът е научил в хода на производството и в тази хипотеза е приложима разпоредбата на чл. 226, ал. 1 ГПК, като делото следва да продължи между първоначалните страни. Правоприемникът може да встъпи или да бъде привлечен в делото като трето лице помагач, което и е сторено в настоящия случай. Ето защо, съдът намира, че предявеният иск е допустим.

С предявяването на този иск за установяване недължимост на парични суми, ищецът отрича претендираното от ответника материално право и в тежест на ответника е при условията на пълно и пряко доказване да установи съществуването на това право, както и че за периода от настъпване на изискуемостта на вземането до изтичане на срока, с който законът свързва погасяване на вземането по давност, са били налице основания за спиране или прекъсване течението на давността. За основателността на предявения иск следва да се

установи, че от настъпването на изискуемостта на вземането е изтекъл предвиденият в закона период на погасителна давност, който период не е бил спиран или прекъсван.

Последователно съдебната практика възприема, че няма основание да се отрече приравняването на влязлата в сила заповед за изпълнение към съдебно решение. В този смисъл са например Решение № 37 от 24.02.2021 г. по гр. д. № 1747/2020 г., ВКС, IV г.о., Определение № 443 от 30.07.2015 г. по ч. т. д. № 1366/2015 г., ВКС, II т.о., Определение № 576 от 16.09.2015 г. по ч. гр. д. № 4647/2015 г., ВКС, IV г. о. и други. Съгласно разпоредбата на чл. 117, ал. 2 ЗЗД, ако вземането е установено със съдебно решение, което е относимо и когато е установено със заповед за изпълнение, срокът на новата давност е всякога пет години.

В случая с оглед диспозитивното начало, съдът е обвързан от пределите на предявения иск, който като такъв по чл. 439 ГПК обхваща единствено нововъзникнали факти, т. е. следва да се прецени дали от датата на последното валидно изпълнително действие са изминали пет години, в които вземането по изпълнителния лист е погасено по давност. Между страните няма спор, че единственото действие по отношение на ищеца по делото И., който по договора за кредит има качеството поръчител, е съдържащото се в молбата за образуване на изпълнителното дело от 06.12.2016 г. искане за налагане на възбрана, като такава не е била наложена /вероятно поради липса на недвижимо имущество/.

По силата на чл. 116, б. „в“ ЗЗД давността се прекъсва с предприемането на действия за принудително изпълнение на вземането. Съгласно даденото в т. 10 от ТР № 2 от 26.06.2015 г. по тълк. д. № 2/2013 г. на ОСТК на ВКС задължително тълкуване, погасителната давност не спира, докато трае изпълнителният процес, а се прекъсва многократно - с предприемането на всеки отделен изпълнителен способ и с извършването на всяко изпълнително действие, изграждащо съответния способ. Прекъсва давността предприемането на кое да е изпълнително действие в рамките на определен изпълнителен способ (независимо от това дали прилагането му е поискано от вискателя, или е предприето по инициатива на частния съдебен изпълнител по възлагане от вискателя съгласно чл. 18, ал. 1 ЗЧСИ): насочването на изпълнението чрез налагане на запор или възбрана, присъединяването на кредитори, възлагането на вземане за събиране или вместо плащане, извършването на опис и оценка на вещ, назначаването на пазач, насрочването и извършването на продан и т.н. до постъпването на парични суми от проданта или на плащания от трети задължени лица.

Прието е, че вискателят трябва да поддържа със свои действия висящността на изпълнителния процес, като внася съответните такси и разноски за извършването на изпълнителните действия, изграждащи посочения от него изпълнителен способ (извършване на опис и оценка, предаване на описаното имущество на пазач, отваряне на помещения и изнасяне на вещите на длъжника и др.), както и като иска повтаряне на неуспешните изпълнителни действия и прилагането на нови изпълнителни способности.

Същинско изпълнително действие по смисъла на чл. 116, б. „в“ ЗЗД е налице само в случай, че е налице реално засягане на правната сфера на длъжника. Искането да бъде

приложен определен изпълнителен способ прекъсва давността, защото съдебният изпълнител е длъжен да го приложи, но по изричната разпоредба на закона давността се прекъсва с предприемането на същинското действие за принудително изпълнение. В Решение № 37 от 24.02.2021 г., постановено по гр. д. № 1747/2020 г., ВКС, IV г. о., е прието, че когато молбата за изпълнение съдържа искане за прилагане на посочените в нея изпълнителни действия, то не е предприемане на принудително изпълнение – такива са наложеният запор и насочването на изпълнението върху движими вещи с опис /в случая на конкретния казус/ – те ще прекъснат давността, но с ефект от момента на поискването им от вискателя. Следователно самата молба на вискателя за извършване на определено изпълнително действие не прекъсва погасителната давност, а само предприемането на изпълнително действие в рамките на определен изпълнителен способ. Още повече когато самата молба на вискателя не съдържа конкретно имущество /вискателят поначало не е длъжен да знае с какво имущество разполага длъжникът/, към което да се насочи изпълнението, а съдържа бланкетно искане за конкретен способ /в случая възбрана/, но се установи, че лицето например не притежава имущество, към което да се насочи този способ на изпълнение.

В ЗЗД се казва, че давността се прекъсва с предприемането на действия по принудително изпълнение, а не с осъществяването на такива действия. Тоест, не е нужно изпълнителното действие да е реализирано в крайната си фаза, за да се счете едва тогава, че давността е прекъсната. Необходимо е да са предприети действия по принудително изпълнение, което означава, че всички действия на съдебния изпълнител, свързани с предприетото осъществяване на поискания от вискателя способ за изпълнение, следва да прекъсват давността. Именно в своята съвкупност, тези действия ще доведат до осъществяването на искания резултат – пораждање на правните последици на поисканото изпълнително действие/способ. Самото искане на вискателя за осъществяване на определено изпълнително действие/способ обаче не може да прекъсне давността, тъй като той не осъществява действията по принудително изпълнение, а съдебният изпълнител. ЗЗД борава с термина „предприемане” на действия по принудително изпълнение, а това може да го извърши само органът по принудително изпълнение.

Следователно следва да се приеме, че давността за вземането е изтекла, като дори да се приеме, че молбата от 06.12.2016 г., с която е поискано извършването на изпълнително действие – налагане на възбрана, е прекъснала давността, то същата е изтекла на 06.12.2021 г., преди предявяване на исковата молба на 23.05.2022 г.

Следва да се посочи, че всички доводи на страните, свързани с това дали и кога е настъпила перемпция, са ирелевантни за настоящия спор, доколкото не се твърди от страните по отношение на ответника да са извършвани изпълнителни действия след образуване на изпълнителното дело през 2016 г. Само за пълнота следва да се посочи, че погасителната давност и перемпцията са два различни правни института, като перемпцията е без правно значение за давността. Общото между двата правни института е, че едни и същи факти могат да имат значение, както за перемпцията, така и за давността. Това обаче са

различни правни институти с различни правни последици. С оглед липсата на твърдения за извършени в по-късен момент след образуването на изпълнителното дело изпълнителни действия, доводите за перемпция на делото и нейните последици спрямо погасителната давност не следва да бъдат обсъждани.

Съдът не споделя доводите на ответника, че тъй като по делото са постъпвали плащания от друг длъжник, които го удовлетворявали, не предприел други действия спрямо ответника, но давността не била прекъсната именно поради плащанията от другия длъжник.

Съгласно чл. 148 ЗЗД, прекъсването на давността по отношение на длъжника няма действие спрямо поръчителя, както и обратното – прекъсването ѝ спрямо поръчителя няма действие спрямо длъжника. Следователно за длъжника и за поръчителя давността тече самостоятелно и това, че в случая давността е била прекъсната по отношение на кредитополучателя, не прекъсва давността спрямо ответника, който е имал качеството на поръчител. Това, че по изпълнителното дело са постъпвали плащания от единия длъжник, не рефлектира и не прекъсва течението на давността спрямо поръчителя.

От 06.12.2016 г. до 06.12.2021 г. е изтекъл периодът на общата погасителна давност /5 години/, в което време по делото липсват доказателства да са били реализирани действия, водещи до прекъсване течението на давността.

С оглед правната квалификация на предявения иск съдът е разпределил доказателствената тежест между страните по спора. Предвид характеристиките на иска по чл. 439 ГПК и подлежащите на установяване в хода на съдебното дирене правнорелевантни факти, именно на ответника е принадлежало процесуалното задължение /доказателствената тежест/ за установяване чрез пълно и главно доказване, както предписва правната норма на чл. 154, ал. 1 ГПК, настъпването на обстоятелства, обусловили прекъсването на погасителната давност за вземанията, предмет на принудителното изпълнение. В тази връзка от негова страна не са направени доказателствени искания, както с отговора на исковата молба, така и в проведеното единствено открито съдебно заседание по делото, като не са представени и доказателства. Следователно в настоящия казус ответникът не доказва по безспорен, несъмнен начин, че са били поискани и извършени по изпълнителното дело действия, водещи до прекъсването на погасителния давностен срок.

Съдът не уважи искането на третото лице помагач за служебно изискване на изпълнителното дело, като му указа, че при поискване, ще му бъде издадено съдебно удостоверение, по силата на което да се снабди с изпълнителното дело, за да го представи по настоящото дело. Искане за издаване на съдебно удостоверение не е направено от третото лице помагач, нито по делото е представено копие от изпълнителното дело /с което е могъл да се снабди и без съдебно удостоверение, в случай че след цесията се е конституирал като страна по същото/. Настоящият съдебен състав намира, че служебното изискване на доказателства, макар и по искане на страна, е в противоречие с принципите за състезателност и равенство в процеса. Снабдяването с дадено доказателство, макар и намиращото се на територията на друг град, и представянето му по делото е процесуално задължение на всяка страна, съответстващо на разпределената ѝ от съда доказателствена

тежест. Самата страна следва да положи нужните усилия, за да се снабди с нужните й за доказване на претенцията, респ. възраженията й документи срещу заплащане на съответните такси, преснимането им, заверяването им за вярност, след което да ги представи на съда. Служебното начало не вменява задължение на съда да събира и изисква доказателства в полза на едната или другата страна. Такова задължение би имал съдът в случаите, в които страната е в невъзможност да се снабди със съответното доказателство по независещи от нея причини. Гражданският исков процес е състезателно производство /арг. чл. 8, ал. 2 ГПК, който предписва, че страните посочват фактите, на които основават исканията си, и представят доказателства за тях/, в което по правилата за разпределяне на доказателствената тежест чл. 154, ал. 1 ГПК, страните навеждат факти и доказателства за установяване на действителното фактическо положение. Едва след като безспорно, несъмнено се установят в гражданския процес правнорелевантните обстоятелства, съдът е длъжен да ги подведе под приложимата правна норма, като уважи или отхвърли предявения иск.

Поради тези правни съображения, при съобразяване със законоустановените правила за разпределяне на доказателствената тежест, настоящият съдебен състав приема, че на 06.12.2021 г. вземането е погасено поради изтичане на 5-годишна давност. Не се събраха доказателства процесното вземане или част от него да е погасено, липсват данни за извършени доброволни плащания или принудително осребрено имущество на ищеца в рамките на образуваното срещу него изпълнително производство. Искът следва да бъде уважен като основателен.

По разноските:

С оглед изхода на спора право на разноски възниква за ищеца, като ответникът следва да му заплати 204 лева – платена държавна такса. Процесуалният му представител адв. И. претендира адвокатски хонорар в размер на 600 лева за предоставена на ищеца безплатна правна помощ. Видно от представения договор за правна защита и съдействие от 21.04.2022 г., упълномощеният от ищеца адвокат Н. И. е предоставил безплатна адвокатска помощ на основание чл. 38, ал. 1, т. 2 ЗАдв. Ето защо дължимото се адвокатско възнаграждение следва да бъде заплатено на адв. И. от ответното дружество. Същото се определя в минималния предвиден в Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Съгласно чл. 38, ал. 2 ЗАдв., съдът определя възнаграждението на адвоката, предоставил безплатно адвокатска помощ и съдействие съгласно ал. 1, в размер не по-нисък от предвидения в Наредба № 1/09.07.2004 г. и осъжда другата страна да го заплати.

За настоящата съдебна инстанция предвид материалния интерес следва да бъде определено адвокатско възнаграждение в размер на 585 лева съгласно чл. 7, ал. 2, т. 3 от Наредба № 1/09.07.2004 г.

По изложените съображения, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО на основание чл. 439, ал. 1 ГПК, че И. Т. И., ЕГН *****, с адрес: *****, **НЕ ДЪЛЖИ** на „Юробанк България“ АД, ЕИК 000694749, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „Околовръстен път“ № 260, сумата от **5 100 лева** /пет хиляди и сто лева/, представляваща **част** от главницата в размер на 8 008,14 лева, съставляваща вземане по изпълнителен лист от 12.07.2016 г., издаден по ч. гр. д. № 1273/2016 г. по описа на РС – гр. Враца и въз основа на който е образувано изп. д. № 20161420400973 по описа на СИС при РС – гр. Враца, **поради изтекла погасителна давност.**

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 1 ГПК „Юробанк България“ АД, ЕИК 000694749, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „Околовръстен път“ № 260, **ДА ЗАПЛАТИ** на И. Т. И., ЕГН *****, с адрес: *****, сумата от **204 лева** /двеста и четири лева/ - разноски за държавна такса.

ОСЪЖДА на основание чл. 38, ал. 2 вр. чл. 38, ал. 1, т. 2 от Закона за адвокатурата „Юробанк България“ АД, ЕИК 000694749, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „Околовръстен път“ № 260, **ДА ЗАПЛАТИ** на адв. Н. И. И. от САК, с адрес на кантората: гр. София, ул. „Гургулят“ № 31, ет. 1, сумата от **585 лева** /петстотин осемдесет и пет лева/, представляваща адвокатско възнаграждение за оказана безплатна правна помощ.

Решението подлежи на обжалване пред Окръжен съд – гр. Враца в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Решението е постановено при участието на трето лице – помагач на страната на ответника – „ЕОС Матрикс“ ЕООД, ЕИК 131001375.

Съдия при Районен съд – Враца: _____